

enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben, overeenkomstig artikel 66 van het Strafwetboek.

Op de percelen gelegen te gekadastraerd als
met
een globale oppervlakte van 1 ha. 30 a. 41 ca., eigendom van te
ingevolge akte verleden door notaris te
dd. 14/01/1992, zich overeenkomstig artikel 52 §1 van
de Wet van 12 juli 1973 op het natuurbesoud en de Besluiten van de
Vlaamse regering van 15 september 1993 en 4 oktober 1995,
bevindende in voor het belangrijk landbouwgebied,
hetgeen overeenkomstig artikel 1.1.2.10° Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening aanzien wordt als 'ruimtelijk kwetsbaar
gebied'

A. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt), namelijk een wederrechtelijk aangelegde weg in 'gravier' in de periode gaande van 16/10/2009 tot heden te hebben instandgehouden.

B. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), namelijk een groen metalen 'afsluithekken', minstens vanaf 16/10/2009 tot heden te hebben instandgehouden.

C. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse

Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt), namelijk de functie van agrarisch gebied te hebben gewijzigd naar recreatiegebied, door de aanplanting langs drie zijden van hoge en brede hagen van spar-achtigen, de aanleg van een weg in 'gravier', de aanleg van een gazon en het optrekken van een groen metalen 'afsluithekken', minstens vanaf 16/10/2009 tot heden te hebben instandgehouden.

*****

De rechtbank heeft de stukken van de rechtspleging gezien.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn eis.

Gehoord Meester in zijn verdedigingsmiddelen, voorgedragen voor de eerste beklaagde.

Gehoord Meester loco Meester in zijn verdedigingsmiddelen voorgedragen voor de tweede beklaagde.

*****

De rechtbank past een materiële vergissing aan namelijk dat het DE EERSTE EN DE TWEDE en niet DE EERTE EN DE TWEDE is.

Als dader of mededader, de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, angeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben, overeenkomstig artikel 66 van het Strafwetboek.

Op de percelen gelegen te gekadastraard als met een globale oppervlakte van 1 ha.30 a. 41 ca., eigendom van ingevolge akte verleden door notaris te dd. 14/0111992, zich overeenkomstig artikel 52 §1 van de Wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud en de Besluiten van de Vlaamse regering van 15 september 1993 en 4 oktober 1995, bevindende in voor het duingebied belangrijk landbouwgebied, hetgeen overeenkomstig artikel 1.1.2.70° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening aanzien wordt als 'ruimtelijk kwetsbaar gebied'

A. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.40 (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt), namelijk een wederrechtelijk aangelegde weg in 'gravier' in de periode gaande van 16/10/2009 tot heden te hebben instandgehouden.

B. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken : het optrekken of plaatsen van een constructie), namelijk een groen metalen 'afsluithekken', minstens vanaf 16/10/2009 tot heden te hebben instandgehouden.

C. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.60 (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt), namelijk de functie van agrarisch gebied te hebben gewijzigd naar recreatiegebied, door de aanplanting lange drie zijden van hoge en brede hagen van spar-achtigen, de aanleg van een weg in 'gravier', de aanleg van een gazon en het optrekken van een groen metalen 'afsluithekken', minstens vanaf 16/10/2009 tot heden te hebben instandgehouden.

*****

Gelet op de stukken van de rechtspleging

Gehoord het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door
 Procureur des Konings, in de uiteenzetting van de feiten en
 in zijn vordering.

Gehoord Meester _____ in zijn verdedigingsmiddelen
 voorgedragen voor de eerste beklagde, de ter zitting neergelegde
 stukkenbundel.

Gehoord Meester _____ namens Meester _____ in
 zijn verdedigingsmiddelen voorgedragen voor de tweede beklagde,
 de ter zitting neergelegde conclusies en stukkenbundel.

*****

I. Op strafgebied

I.1 Feitenrelaas

I.1.1 De rechtbank verwijst voor het feitenrelaas naar het
 strafdossier.

Op 11 januari 1995 werd er door
 ambtenaar van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap,
 Departement Leefmilieu en Infrastructuur, Administratie voor
 Ruimtelijke Ordening en huisvesting een proces-verbaal van
 vaststelling opgesteld, waarbij op het perceel, gelegen
 het aanbrengen
 van verharding steenslag werd vastgesteld.

Uit het proces-verbaal blijkt eerste beklagde de
 verantwoordelijke opdrachtgever. (zie strafdossier pagina 2)
 Uit het strafdossier blijkt dat het voornoemde perceel in het
 gewestplan als agrarisch gebied bestemd werd, waarbij slechts 18
 als recreatiegebied zou zijn. Het perceel werd bovendien opgenomen
 in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 november 1994, als
 voor het belangrijk landbouwgebied.

De inspecteur stelt vast bij het ter plaatse begeven op 13 maart
 1995 de volledig verdwenen is, en dat de met
 steenslag verharde wegen overeenkomen met de
 verkavelingsvergunning.

Uit de vaststellingen van de verbalisanten blijkt dat
 uitbater van het is,
 gelegen
 Het kwastieuze terrein is gelegen naast dit in de
 Dit terrein wordt omheind met leylandcypressen.
 Via één oprit kan deze plaats betreden worden.

Een gedeelte van het terrein (tegenaan de _____) werd met steenslag verhard. Twee, eveneens met steenslag verharde wegen, leiden naar de woningen, palende aan de achterkant (noorderzijde) van het terrein.

Volgens _____ zou er een erfdienstbaarheid bestaan en moet hij steeds via zijn terrein toegang verschaffen naar deze woningen. Tussen deze twee wegen werden twee korte verbindingswegen (loodrecht op de twee hoofdwegen) aangelegd. Grote delen van de verharding worden reeds overgroeid met onkruid en gras.

I.1.2 Uit de verklaring van _____ blijkt dat de gronden drie jaren voordien overeenkomstig de bekomen toelating van het stadsbestuur genivelleerd werden. Hij stelde dat er geen verharding met steenslag aangebracht werd, maar dat het reeds aanwezige wegen waren, die verbeterd werden. De andere verhardingen werden aangebracht voor het uitvoeren van de nivelleringswerken.

I.1.3 Op 9 april 1996 werd een herstellvordering door de administratie gevraagd, op grond van artikel 65§1 Stedebouwwet met betrekking tot het aanbrengen van beperkt wegnnet in steenslagverharding op een perceel in agrarisch gebied neergelegd.

I.1.4 Uit het straf dossier werd door de verbalisanten op 7 juni 1997 vastgesteld dat het terrein als toekomstig kampeerterrein ingericht werd, en dat enkel de hoofdweg in steenslag nog intact is, zodat aan de vordering tot herstel niet werd voldaan. Uit een fotodossier bleek dat er diverse kampeerders zich op het terrein bevonden, op de strook tussen de verdwenen _____ en de nieuw aangelegde steenverharde weg.

I.1.5 Uit het verhoor van _____ op 4 juli 1997 blijkt dat _____ toen het perceel nog agrarisch bewerkt werd, als verbindingsweg met _____ werd gebruikt en dat deze _____ volledig verdwenen is. (zie straf dossier p. 95)

I.1.6 Uit het verhoor van _____ van 17 juli 1997 blijkt dat deze aan de _____ woont en waarvan hij stelt dat deze weg niet meer bestaat. Hij stelt dat _____ het perceel naast zijn woning kocht en een vijftal jaar terug de weg heeft verwijderd, en enkele meters ernaast een nieuwe weg heeft aangelegd. Een jaar terug werd door _____ het perceel volledig afgesloten met een hekken, waarvan _____ een sleutel heeft verkregen. Hij stelt dat ook _____ niet meer kan gebruikt worden, zodat zijn huis volledig afgesloten is. Hij stelt dat _____

nimmer de toestemming heeft gevraagd, en stelt dat er nutsleidingen worden aangelegd. Hij verzocht toen een normale doorgang te kunnen krijgen. (strafdossier p. 112)

I.1.7 Bij navolgend proces-verbaal van de Politie van 11 mei 2000 werd vastgesteld dat het terrein, nog steeds niet in de oorspronkelijke staat hersteld werd. Er werd zelfs op de plaats waar de vroegere aanwezig was, plaats voorzien voor tenten of caravans. De standplaatsen zijn begrensd door hagen en er zijn voorzieningen voor water en electriciteit. Tijdens de vaststellingen was er op dat terrein één caravan aanwezig.

De verbalisanten vernamen van Toerisme Vlaanderen dat er nog steeds geen kampeervergunning werd afgeleverd voor het volledige meent enkel maar een kampeervergunning nodig te hebben voor omdat volgens deze en niet behoort tot terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven.

I.1.8 Bij schrijven van 6 juni 2000 bevestigde de administratie haar standpunt inzake het aanbrengen van steenslagverharding en de illegaal aangelegde camping, alsook de uitbating van het in strijd met het

I.1.9 Dit een schrijven van 29 juli 2003, in antwoord op een schrijven van 15 mei 2000 vraagt de administratie te volharden in de oorspronkelijke herstellvordering en het dossier niet te seponeren. (strafdossier p. 34)

I.1.10 Op 7 april 2009 werd tweede beklaagde verhoord, verwijzende naar de parketverantwoordelijke te De verbalisant stelde ter plaatse vast dat het terrein nog altijd afgebakend is door een hoge haag, en een slotvaste ijzeren toegangspoort. De vroegere ontsluitingsweg is nog verhard in steenslag, de rechterzijde van het terrein is terug in gras, het volledige terrein is volledig leeg. De verbalisant stelde vast dat op administratief vlak het dossier al geruime tijd in de archieven geklasseerd was. (strafdossier p. 32)

I.1.11 Op 31 augustus 2009 werd tweede beklaagde, als gedelegeerd bestuurder van eerste beklaagde, verhoord en werd een verklaring aan het strafdossier toegevoegd (zie strafdossier p. 21-27)

I.1.12 Ter terechtzitting van 19 april 2013 verzocht eerste beklaagde de vrijspraak, en legt foto's neer waaruit blijkt dat de steenslagverharding werd afgegraven, de haag van leylandcypressen alsook het toegangshek werd weggenomen, zodat de toestand volgens haar werd hersteld.

De tweede beklaagde verwijst naar de besluiten, vraagt in hoofdorde de opschorting, en ondergeschikt de eenvoudige schuldigverklaring.

Het Openbaar Ministerie dringt ter terechtzitting niet verder aan op de uitvoering van aanvullende openstaande opdrachten, vordert ter terechtzitting de toepassing van de strafwet, verleent ondergeschikt haar akkoord met een opschorting van straf.

I.2 Beoordeling

I.2.1 De rechtbank stelt vast dat uit het strafdossier duidelijk blijkt dat de in opdracht van eerste beklaagde verdween en dat er naast de bestaande bedding van de een weg in steenslagverharding werd aangelegd, aanvankelijk met twee zijtakken in verharde steenslag, met het oog op de uitbating van een kampeergelegenheid.

De rechtbank stelt vast dat uit het strafdossier duidelijk blijkt dat een bestaande weg voor de bewoner verdween en een nieuwe toegangsweg, door middel van een poorthekken afgesloten, waardoor deze bewoner met een sleutel toegang diende te nemen. De rechtbank stelt vast dat de opgenomen in de Atlas der Buurtwegen, in zijn geheel verdwenen is.

De rechtbank stelt vast dat de overtredingen van de wet op de ruimtelijke ordening van maart 1962, verder strafbaar werden gesteld onder het decreet ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 6.1.1 van de Vlaamse codex voor Ruimtelijke Ordening.

De rechtbank stelt vast de strafbare periode van de telastleggingen tot de periode 2009 tot heden werd beperkt. De rechtbank stelde ter zitting van 13 april 2013 vast dat uit de stukken van beklaagde blijkt dat de steenslagverhardingen, de afsluiting (zowel haag als draadafsluiting) werd weggenomen.

I.2.2 Telastlegging A

De rechtbank stelt vast dat uit het strafdossier duidelijk blijkt dat er op het kwestieuze perceel verschillende grondwerken zijn gebeurd, met onder meer het verdwijnen van de en

het aanleggen van diverse kampeerkavels. Daarnaast werden er verschillende werkzaamheden uitgevoerd, waarvan uit het strafdossier niet duidelijk is of de werkzaamheden het reliëf van de bodem in die mate wijzigde zodat een stedenbouwkundige vergunning noodzakelijk werd.

De rechtbank is van oordeel dat de verharding van een weg in steenslag niet als een vaste inrichting als het toen geldend artikel 44§1, 1° van de wet van 29 maart 1962 kan beschouwd worden en dat het louter aanleggen van een steenslagverharde weg niet als een vergunningsplichtige constructie kan beschouwd worden.

De rechtbank stelt dan ook vast, dat de aanleg van de weg begin de jaren negentig, niet als een wederrechtelijk aangelegde weg kan beschouwd worden zodat de telastlegging A dan ook niet bewezen voorkomt.

1.2.3 Telastlegging B

De rechtbank verwijst naar artikel 3,7° van het K.B van 16 december 1971 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn ofwel van de bemoeiing van de architect, ofwel van de bouwvergunning ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar, stellende dat er voor afsluitingen van lichte constructie geen vergunning vereist was.

De rechtbank verwijst naar het strafdossier en de aard van het hekken, en stelt vast dat een geplaatste hekken, niet valt onder een afsluiting van een lichte constructie, maar onder een zware metalen toegangspoort met als bedoeling een zowel door een lichte afsluiting als een hoge haag uit Leylandcypressen perceel af te sluiten. Uit het strafdossier blijkt duidelijk dat het doel van het zware toegangshekken het afsluiten van een kampeerterrein was.

De rechtbank is van oordeel dat het kwestieuze poorthekken niet onder de vrijstelling van artikel 3,7° van het K.B. van 16 december 1971 valt, en derhalve wel degelijk diende vergund te worden.

De rechtbank stelt vast dat de feitelijke toestand ten minste tot de datum van de dagvaarding in stand werd gehouden.

De rechtbank acht de telastlegging B dan ook bewezen.

I.2.4 Telastlegging C

De rechtbank verwijst naar het KB van 28 december 1972 met betrekking tot de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen waarin de bestemmingsgebieden worden omschreven, meer bepaald artikel 11 waarin de agrarische gebieden worden omschreven en artikel 16 waarin de recreatiegebieden omschreven worden.

De rechtbank verwijst naar artikel 44,§1,6

"6. een grond gewoonlijk gebruiken voor het plaatsen van een of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeervagens, afgedankte voertuigen, tenten. De Koning kan nadere regelen voor zulk een gebruik aangeven.

Geen vergunning is evenwel vereist voor het kamperen met verplaatsbare inrichtingen op een kampeerterrein in de zin van de wetgeving op het kamperen."

De rechtbank verwijst naar artikel 2 van de Wet van 30 april 1970 op het kamperen, weliswaar opgeheven voor wat betreft de Vlaamse Gemeenschap bij artikel 11 van het Decreet van 3 maart met onbepaalde inwerkingtreding en het artikel 24 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 februari 1995, met inwerkingtreding van 15 maart 1995, en derhalve van toepassing op het ogenblik van de uitvoering van de werken, dat stelt:

"§1. Onverminderd de toepassing van de wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedsbouw, mag niemand zonder voorafgaande schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het terrein waarvan hij het genot heeft, als kampeerterrein gebruiken of laten gebruiken.

Deze vergunning wordt kampeervergunning genoemd.

§ 2. Onverminderd de toepassing van de algemene reglementering en van de aanvullende reglementering voorzien in artikel 7, wordt er geen kampeervergunning geëist indien gedurende maximum zestig dagen per jaar wordt gekampeerd door georganiseerde groepen kampeerders die onder het toezicht van een of meer monitors staan en alleen tenten als kampeerverblijf gebruiken."

De rechtbank stelt vast dat door eerste beklaagde een vergunningsaanvraag ontwerp van verkaveling voor weekendverblijfpark, genaamd _____ werd ingediend, waarop duidelijk in het kader van openbaar onderzoek en de adviezen van de gemachtigd ambtenaar bleek dat het perceel grotendeels in agrarisch gebied lag, er een aanleg van nieuwe verkeerswegen voorzien waren en dat de aanvraag in strijd was met gevestigde

erfdienstbaarheden. Deze aanvraag werd in 1992 voor nader onderzoek onbepaald uitgesteld.

De rechtbank stelt vast dat er geen verdere beslissing inzake de vergunningsaanvraag gebeurde, maar dat eerste beklagde evenwel tot uitvoering van de plannen overging en dit als nivelleringswerken duidde. Uit het strafdossier blijkt evenwel duidelijk dat eerste beklagde tot verhardingswerken overging en inrichting van het perceel als kampeerterrein, in overeenstemming met de ingediende vergunningsaanvraag.

De rechtbank stelt vast dat men duidelijk wist dat de werkzaamheden dienden vergund te worden, en derhalve zonder vergunning feitelijk de functie van agrarisch gebied naar recreatiegebied wijzigde.

De rechtbank stelt vast dat er op het betrokken perceel in het verleden wel degelijk een uitbating van een kampeerterrein is geweest, hetgeen blijkt uit de onderverdeling in percelen, voorzien van nutsvoorzieningen, plaatsen verkeersbord, edm. (zie strafdossier). Uit de voorgelegde stukken van beklagden blijkt duidelijk dat er op heden geen dergelijke uitbating kan voorzien worden, en dat eerste beklagde, behoudens de afwezigheid van de Boterbloendreef, het terrein aan het herstellen is.

De rechtbank stelt vast dat de feitelijke toestand ten minste tot de datum van de dagvaarding in stand werd gehouden.

De rechtbank acht de telastlegging C dan ook bewezen.

I.2.5 Met betrekking tot de strafrechtelijke verantwoordelijkheid

De rechtbank verwijst naar artikel 5 al. 2 Sw dat stelt dat wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.

Het misdrijf van instandhouding bestaat in het schuldig verzuim om aan het bestaan van de wederrechtelijk uitgevoerde werken een einde te maken; alleen diegene die over het onroerend goed zeggenschap heeft, kan schuld aan dit verzuim hebben (Cass., 4 februari 2003,

De rechtbank stelt vast dat tweede beklaagde als gedelegeerd bestuurder de strafrechtelijke verantwoordelijkheid in het bedrijf draagt, maar dat de stedenbouwkundige inbreuken door wijlen de werden begaan.

Uit de verklaring van tweede beklaagde blijkt duidelijk dat hij kennis verkreeg van de inbreuken die het bedrijf ten laste werd gelegd, en duidelijk het vroegere standpunt van eerste beklaagde en de vroegere gedelegeerd bestuurder volgde. De rechtbank stelt vast dat tweede beklaagde evenwel pas na dagvaarding het nodige deed om de instandhouding van de stedenbouwkundige inbreuken teniet te doen.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat zowel de eerste beklaagde als tweede beklaagde als strafrechtelijk verantwoordelijk kan gesteld worden.

1.2.6 Nopens de strafmaat

Voor eerste beklaagde

De handelwijze van eerste beklaagde getuigt van gebrek aan respect voor stedenbouwkundige regels.

De rechtbank dient bij de straftoemeting niet alleen rekening te houden met de ernst van de feiten en de noodzaak dat beklaagde hiervan doordrongen dient te raken.

De rechtbank kan ook met andere elementen rekening houden zoals de bijzondere situatie dat de kwestieuze weg in steenverharding, de afsluiting met poorthekken heeft verwijderd evenals het gegeven dat het nadeel beperkt is gebleven. Beklaagde kan ook nog bogen op een blanco strafregister.

De rechtbank is daarom van oordeel dat aan beklaagde de gunst van de opschorting kan worden verleend. Deze werd nooit eerder veroordeeld tot een criminele of een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden. De feiten schijnen niet van die aard te zijn dat ze gestraft moeten worden met een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar.

Voor tweede beklaagde

Uit het strafdossier blijkt dat er tussen 2003 en 2009 geen verdere vaststellingen meer gebeurden, en tweede beklaagde pas toen verhoord werd, zodat er voor tweede beklaagde duidelijk een

overschrijding van de redelijke termijn in acht kan worden genomen.

De rechtbank is van oordeel, dat gelet de stedenbouwkundige inbreuken uit begin jaren negentig dateren, en tweede beklagde slechts gedeleedeerd bestuurder werd na het overlijden van en dat tweede beklagde de voor hem bestaande toestand slechts overnam, dat in zijn hoofde een eenvoudige schuldigverklaring volstaat.

1.3 Herstelvordering

Er wordt een herstellvordering in het strafdosier neergelegd op 9 april 1996, herhaald bij schrijven van 29 juli 2003, en dit ten aanzien van de eerste beklagde.

Het herstel van de plaats in de vorige staat is geen straf maar een bijzondere vorm van vergoeding of teruggave ertoe strakkend een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het openbaar belang wordt geschaad (Cass., 8 september 1998,

Een herstellvordering kan pas rechtsgeldig ingesteld worden na een positief advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, en dit op straffe van onontvankelijkheid overeenkomstig artikel 6.1.41, §6 VCRO.

De rechtbank verwijst naar art. 7.7.3. VCR waarbij de rechtbank in geval van vóór 16 december 2005 ingediende herstellvorderingen die nog niet door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid of de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid werden geadviseerd, alsnog voor advies kan voorleggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

De rechtbank stelt vast dat de weg in verharde steenslag, volgens de door beklagden voorgelegde stukken, werd weggenomen. Echter stelt de rechtbank vast dat er voorafgaandelijk aan de aangelegde weg een bestaande weg, grenzende tussen de kwestieuze percelen was, ten behoeve van de bestaande woning in de verdwenen is en waarvan melding in de herstellvordering.

De rechtbank verzoekt dan ook, een advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, met betrekking tot de gevraagde herstelmaatregel, rekening houdend met het gegeven of deze al dan niet zonder voorwerp is gevallen gelet de uitgevoerde werken en/of het herstel in oorspronkelijke staat ook de heraanleg van de op zijn oorspronkelijk tracé inhoudt.

II. Uitspraak

OM DEZE REDENEN,

Gelet op de volgende artikelen door de Voorzitter aangeduid:

Gezien de artikelen :

2, 40, 100 van het Strafwetboek;

artikel 1.1.2.10° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening aanzien wordt als 'ruimtelijk kwetsbaar gebied'

6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,

artikel 4.2.1.4°, artikel 6.1.1.1°, artikel 4.2.1.1° a,

artikel 6.1.1.1°, artikel 4.2.1.6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

3, 5 en 6 wet 29.06.1964, gewijs. tot op heden,

91, tweede lid van het R.B. van 28.12.1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken,

28 en 29 Wet van 1 augustus 1985;

1 Wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd en aangevuld tot op heden;

2 en volgende van de Wet van 15 juni 1935,

162, 182, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering door de heer Voorzitter aangeduid;

DE RECHTBANK, RECHTDOENDE ALS VOLGT:

5.1 Op strafgebied

Op tegenspraak lastens eerste beklaagde:

Spreekt eerste beklaagde voor de telastlegging A vrij en ontslaat deze van verdere rechtsvervolging;

Verklaart de telastleggingen B en C lastens eerste beklaagde bewezen.

Beveelt de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van drie jaar, onder de voorwaarden van de wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

Veroordeelt eerste beklaagde bovendien tot betaling van 50,00 euro, door indexatie gebracht op 51,20 euro, bij toepassing van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Op tegenspraak lastens tweede beklaagde:

Spreekt tweede beklaagde voor de telastlegging
A vrij en ontslaat deze van verdere rechtsvervolgning;

Verklaart de telastleggingen B en C lastens eerste beklaagde
bewezen.

Verklaart éénvoudig schuldig aan de bewezen
verklarde tenlasteleggingen B en C.

Veroordeelt beklaagden bovendien elk tot betaling van 50,00 euro,
door indexatie gebracht op 51,20 euro, bij toepassing van het
koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen
reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Veroordeelt de beide beklaagden in solidum tot de kosten, berekend
en vastgesteld op negenenvijftig euro en achtenvijftig cent.

*****

5.2. DE HERSTELVORDERING

Vooraleer te oordelen over de herstellvordering ten gronde,
verzoekt de rechtbank het advies aan de Hoge Raad voor
Handhavingsbeleid inzake de ingestelde herstellvordering en/of deze
al dan niet zonder voorwerp is gevallen.

Stelt de zaak ten dien einde voor verdere behandeling op de
zitting van 4 oktober 2013 om 9.00 uur.

*****

Wijst het meer en/of anders gevorderde af als ongegrond.

Voor zoveel als nodig worden de burgerlijke belangen,
overeenkomstig artikel 4 al.2 V.T.Sv., zoals vervangen bij de
artikel 2 van de Wet van 13 april 2005, ambtshalve aangehouden.

Alles wat voorafgaat werd, overeenkomstig de bepalingen van de wet
op het gebruik der talen, in het Nederlands behandeld.

Uitgesproken in het Justitiepaleis te Veurne op bovengenoemde datum in aanwezigheid van :

Alleenzettelend rechter, Voorzitter van deze kamer,
Procureur des Konings en K. ACOU, griffier.